

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **MgA. M. J.**
bytem X
zastoupený JUDr. P. J.
bytem X

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2022, č. j. 45531/22/5200-10422-713122,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
A) Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) šesti rozhodnutími ze dne 27. 4. 2021 a 3. 6. 2021 zastavil podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, tj. pro zjevnou právní nepřipustnost podání, řízení o žádostech žalobce o poskytnutí kompenzačního bonusu za šest bonusových období od 5. 10. 2020 do 15. 2. 2021 podle zákona č. 461/2020 Sb., o kompenzačním bonusu v souvislosti se zákazem nebo omezením podnikatelské činnosti v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2 (dále jen „ZKB“).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

2. V odůvodnění všech šesti rozhodnutí správce daně shodně uvedl, že žádostem nemohl vyhovět, neboť žalobce neodstranil pochybnosti, které mu postupem podle § 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, sdělil a neprokázal splnění podmínek pro vyplacení kompenzačního bonusu.
3. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a všech šest rozhodnutí o zastavení řízení potvrdil.

B) Shrnutí obsahu podání a přednesů účastníků

Žaloba

4. Žalobce požadoval, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného i všech šest rozhodnutí správce daně. Většinu žaloby žalobce věnoval reprodukci průběhu řízení a obsahu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovanému vytkl, že nedůvodně vyloučil z celkového objemu jeho příjmů v rozhodném období faktury vystavené odběratelce Mgr. Z. V. Podle žalobce žalovaný přirovnal subdodávku zboží, služeb či jiných výstupů subjektu kompenzačního bonusu k prodeji dalšímu odběrateli, aniž zohlednil poslední větu § 6 odst. 2 písm. a) ZKB, tj. aniž posoudil, zda lze tyto výstupy bez zásadních obtíží poskytnout jinému odběrateli. Žalobce přitom jednoznačně prokázal, že jednotlivé výstupy jeho, Mgr. V. a Ing. V. jsou samostatně neprodejná a užitnou hodnotu mají jen jako celek pro finálního odběratele M. s. r. o. Při zohlednění uvedeného pak platí, že v bonusových obdobích došlo k vyloučení žalobcovy činnosti v důsledku vládních opatření ve výši 100 %, a tudíž splnil všechny podmínky nároku na kompenzační bonus. Přijetí závěru o vyloučení subdodávek z nároku na kompenzační bonus podle žalobce znamená popření principů moderní industriální společnosti, kde je pro vytváření HDP nezbytná součinnost kooperujících subjektů při vzájemné dělbě práce a specializace.
5. Dále žalobce, dle vlastního tvrzení toliko obiter dictum, vyslovil pochybnost o vhodnosti využití kompenzačního bonusu, tj. fakticky daňové vratky, jakožto náhradového instrumentu při řešení náhradového (soukromoprávního) vztahu. Z důvodu omezení nároku na kompenzační bonus jen na část OSVČ je podle žalobce také třeba zvážit, zda je takto zvolený postup na zmírnění dopadu pandemie COVID-19, zejména s ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 14 A 41/2020, v souladu s ústavním pořádkem, neboť zasahuje do práva zaručeného čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, tj. zda jej lze subsumovat pod ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, a zákon č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení, který v § 36 upravuje povinnost k náhradě škody, na rozdíl od použitého zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, jenž takovou zákonnou úpravu zcela postrádá.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalobce se podle žalovaného omezil jen na konstatování nesouhlasu s jeho závěry, aniž by nabídl oponentní argumentaci. Odkázal tak zcela na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že setrvává na svém závěru, že pro splnění podmínky § 6 odst. 2 písm. a) ZKB je podstatný jen přímý odběratel daňového subjektu uvedený na vystavených fakturách. Obecná kritika ZKB podle žalovaného překračuje předmět soudního řízení.

Replika žalobce a jednání soudu

7. V replice žalobce zdůraznil nutnost ústavně konformního výkladu právních předpisů a znovu poukázal na nevhodnost použití daňového řádu, jakožto procesního předpisu, ke

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

spravování náhradového instrumentu. Při jednání soudu setrvali účastníci na svých stanoviscích.

C) Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Předmětem sporu je v posuzované věci splnění podmínek vzniku nároku na kompenzační bonus.
10. Kompenzační bonus představoval daňový bonus spravovaný podle daňového řádu, jehož účelem bylo zejména materiálně podpořit osoby, které se náhle a nečekaně ocitly v nelehké situaci a nahradit jim některé hospodářské následky související s pandemií koronaviru SARS CoV-2 a opatřeními, která byla k boji s pandemií přijata (viz § 1 ZKB a důvodová zpráva k tomuto zákonu). V rámci nouzových stavů, vyhlášených v ČR od 12. 3. 2020 a od 5. 10. 2020, byla realizována řada omezujících opatření, která měla negativní dopad na podnikání, spočívající jednak přímo v nařízení uzavření provozoven, jednak v povinnosti přijmout opatření, která provozování podnikatelské činnosti ztěžovala. Zákonodárce proto přiznal OSVČ, jejichž činnost byla zcela nebo zčásti znemožněna událostmi souvisejícími s pandemií a kteří tak ztratili zpravidla jediný zdroj své obživy, nárok na finanční náhradu za omezení jejich výdělečné činnosti v důsledku protiepidemických opatření ve výši 500 Kč na den. Za tím účelem vyhlásil tzv. bonusová období.
11. Právní úprava kompenzačního bonusu byla obsažena nejprve v zákoně č. 159/2020 Sb., a následně v zákonech č. 461/2020 Sb. a č. 95/2021 Sb., přičemž zákonodárce upravoval podmínky nároku na kompenzační bonus v závislosti na vývoji epidemiologické situace a jím vyhodnocené potřeby daných osob. V pozdější právní úpravě přitom mohl využít i praktické poznatky z hodnocení efektivity právní úpravy dřívější.
12. ZKB (zákon č. 461/2020 Sb.) byl přijímán v průběhu tzv. podzimní vlny, tj. za trvání druhého nouzového stavu od 5. 10. 2020. Dle důvodové zprávy již nebyl v zákoně č. 461/2020 Sb., oproti úpravě v zákoně č. 159/2020 Sb., pojat daňový bonus jako plošná podpora subjektů, jejichž ekonomická činnost byla tak či onak postižena pandemií, nýbrž jako cílená podpora pouze omezeného a vcelku jednoznačně definovaného okruhu subjektů. Nově měl kompenzační bonus sloužit k saturaci jen těch subjektů, jejichž podnikatelská činnost byla opatřeními orgánů státní správy výslovně zakázána či byla tato činnost vystavena výslovným omezením (podnikatelům, kteří byli přímými adresáty zákazů či omezení, uvedených v předmětných opatřeních, do jejichž činnosti bylo ze strany státu bezprostředně zasaženo cestou přímých zákazů či omezení, popřípadě v těsné souvislosti s těmito zákazy a omezeními).
13. V nyní posuzované věci je předmětem sporu, zda žalobcem vykonávaná samostatná výdělečná činnost mohla být předmětem kompenzačního bonusu podle § 6 odst. 2 písm. a) ZKB.
14. Pro posouzení věci relevantní závěry, k nimž žalovaný dospěl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, lze shrnout takto:
Převažující část příjmů, resp. veškeré příjmy žalobce v rozhodném období od 1. 6. do 30. 9. 2020 byly příjmy z volné umělecké činnosti grafického designéra se zaměřením na gastro, tj. příjmy řadící se do kategorie příjmů ze samostatné činnosti ve smyslu § 7 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

o daních z příjmů, čímž žalobce splnil podmínku stanovenou v § 6 odst. 3 ZKB. Příjmy žalobce z fakturace, kterou lze vztáhnout k rozhodnému období, byla částka 34 000 Kč, představovaná dvěma fakturami vystavenými žalobcem Mgr. V. (na celkem 32 500 Kč) a jednou fakturou vystavenou společností A., s. r. o. (na 1 500 Kč). V bonusových obdobích byl ale ve smyslu § 6 odst. 2 písm. a) ZKB bezprostředně omezen v podnikatelské činnosti v důsledku opatření přijatých orgány státní správy k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 jen odběratel A., s. r. o. Jelikož ale částka fakturovaná tomuto odběrateli v rozhodném období představovala jen 4,4 % z celkové fakturované částky splatné v rozhodném období (1 500 z celkových 34 000), nebyla splněna podmínka vyloučení činnosti žalobce v bonusových obdobích alespoň z 80 % v důsledku bezprostředního zákazu nebo omezení opatřeními přijatými orgány státní vztahujícími se na jeho odběratele ve smyslu § 6 odst. 2 písm. a) ZKB.

Na podnikatelskou činnost žalobcovy odběratelky Mgr. V. žádné zákazy či omezení nedopadaly. Správce daně tak postupoval správně, pokud nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazů ke zjištění finálních odběratelů produktů služeb žalobce, neboť pro splnění podmínky § 6 odst. 2 písm. a) ZKB je podstatný přímý odběratel daňového subjektu uvedený na fakturách, a činnost, kterou tento odběratel vykonává, je rozhodná pro posouzení, zda byl při jejím výkonu omezen v bonusových obdobích opatřeními podle § 1 ZKB. To, zda byla služba prodána dalšímu odběrateli (zde společnosti M. s. r. o.), již není pro posouzení nároku daňového subjektu na kompenzační bonus relevantní, neboť ZKB s takovým řetězením nepočítá.

15. Jak zcela případně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, je každý žalobní bod projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, přičemž míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není přípustné, aby soud za žalobce domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují, neboť by takovým postupem přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a dále např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20).
16. Žalobce se v žalobě omezil na pouhé konstatování nesouhlasu s vyřazením faktur vystavených odběratelce Mgr. V. jako neodpovídajících zákonným kritériím, přičemž konkrétně vytkl žalovanému pouze to, že přirovnal subdodávku zboží, služeb či jiných výstupů subjektu kompenzačního bonusu k prodeji dalšímu odběrateli, aniž zohlednil závěr poslední věty § 6 odst. 2 písm. a) ZKB, tj. aniž posoudil, zda lze tyto výstupy bez zásadních obtíží poskytnout jinému odběrateli. Prostý nesouhlas žalobce s postupem žalovaného nelze za řádný žalobní bod považovat, neboť z něj není zřejmé, v jakém ohledu byl postup žalovaného spočívající v nezohlednění faktur vystavených žalobcem Mgr. V. nesprávný, resp. nezákonný. Krajský soud se tudíž v souladu s výše uvedeným mohl zabývat pouze důvodností konkrétní námitky nezohlednění závěru poslední věty § 6 odst. 2 písm. a) ZKB, tj. neposouzení, zda lze tyto výstupy (zřejmě služby poskytnuté žalobcem Mgr. V.) bez zásadních obtíží poskytnout jinému odběrateli.
17. Tuto námitku ale za důvodnou nepovažuje.

18. Podle § 6 odst. 2 písm. a) ZKB *předmětem kompenzačního bonusu je také výkon samostatné výdělečné činnosti nebo výkon činnosti společnosti s ručením omezeným, které je subjekt kompenzačního bonusu společníkem, a to v kalendářním dni, ve kterém byla tato činnost alespoň z 80 % vyloučena v důsledku bezprostředního zákazu nebo omezení opatřením podle § 1 vztahujícího se na odběratele zboží, služeb nebo jiných výstupů subjektu kompenzačního bonusu, nejedná-li se o činnost subjektu kompenzačního bonusu, jejíž výstupy lze bez zásadních obtíží poskytovat jinému odběrateli.*
19. Citované ustanovení navazuje na § 6 odst. 1 ZKB, který činí předmětem kompenzačního bonusu výkon samostatné výdělečné činnosti ve dnech, kdy byla tato činnost bezprostředně zakázána nebo omezena opatřením podle § 1 ZKB, tj. opatřením přijatým orgány státní správy k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19. Jelikož v posuzované věci nebylo sporu o tom, že žádné opatření podle § 1 ZKB přímo nezakazovalo výkon činnosti grafický design, dovolával se žalobce § 6 odst. 2 písm. a) ZKB, které rozšiřuje předmět kompenzačního bonusu i na výkon samostatné výdělečné činnosti ve dnech, kdy byla tato vyloučena v důsledku bezprostředního zákazu nebo omezení podle § 1 ZKB dopadajícího na odběratele subjektu kompenzačního bonusu.
20. Důvodová zpráva k ZKB (Poslanecká sněmovna 2020, sněmovní tisk č. 1055/0) uvádí, že § 6 odst. 2 ZKB *okruh podnikatelů, kteří budou satureováni, rozšiřuje o ty podnikatele, kteří utrpěli obecným snížením poptávky po službách, zboží či jiných výstupech. Nárok na kompenzační bonus tak bude přiznán i těm, jejichž podnikatelská činnost byla alespoň z 80 % vyloučena v důsledku bezprostředního zákazu nebo omezení opatřením podle § 1 vztahujícího se na odběratele zboží, služeb nebo jiných výstupů subjektu kompenzačního bonusu. Současně však musí být naplněna materiální podmínka usilující o elementární spravedlnost. Tou je požadavek, aby se jednalo o činnost subjektu kompenzačního bonusu, jejíž výstupy nelze bez zásadních obtíží poskytovat jinému odběrateli.*
21. Jazykový, historický i teleologický výklad předmětného ustanovení tak může vést k jedinému závěru, a to že zabývat se uvedenou „materiální podmínkou“, tj. tím, zda lze výstupy činnosti subjektu kompenzačního bonusu bez zásadních obtíží poskytovat jinému odběrateli, má význam až poté, co je předtím učiněn závěr, že činnost subjektu kompenzačního bonusu byla skutečně alespoň z 80 % vyloučena v důsledku zákazu či omezení vztahujícího se na odběratele jeho výstupů.
22. Pokud by tedy žalovaný dospěl k závěru, že žalobcova odběratelka Mgr. V. byla omezena opatřeními podle § 1 ZKB, a tudíž po započítání faktur, které jí žalobce vystavil, do celkových příjmů žalobce v rozhodném období by následně dospěl i k závěru, že činnost žalobce byla alespoň z 80 % vyloučena v důsledku zákazů a omezení dopadajícího na jeho odběratele, musel by se následně zabývat tím, zda bylo možné výstupy činnosti žalobce, které od něj Mgr. V. odebírala, poskytovat bez zásadních obtíží jinému odběrateli (opatřeními neomezenému). Žalovaný se ale k těmto úvahám již nedostal, neboť dospěl k závěru, že činnost Mgr. V. opatřeními podle § 1 ZKB bezprostředně omezena nebyla, což žalobce v žalobě nezpochybnil. Žalovaný tudíž neměl žádný důvod zabývat se splněním podmínky formulované v § 6 odst. 2 písm. a) ZKB in fine, neboť v souladu se svým (nijak nezpochybněným) závěrem, že činnost Mgr. V. nebyla opatřeními podle § 1 ZKB omezena, nezapočítal faktury, které žalobce této odběratelce v rozhodném období vystavil, do celkové výše žalobcových příjmů.

23. Skutečnost, že výstupy činnosti žalobce dodávané jeho odběratelce Mgr. V. byly jen subdodávkou pro vytvoření reklamy cílovému odběrateli (M. s. r. o.), jemuž mohla být činnost opatřeními podle § 1 ZKB zakázána, orgány finanční správy nezpochybnily, avšak dospěly k závěru, že tato skutečnost není pro posouzení nároku žalobce na kompenzační bonus rozhodná, neboť ZKB umožňuje přiznat tento nárok při splnění podmínek pouze přímým dodavatelům subjektu s omezenou/zakázanou činností, nikoliv jeho subdodavatelům. Připuštění takové možnosti nazvaly správní orgány řetězením nároku na kompenzační bonus, s nímž ZKB nepočítá. S tímto závěrem, proti němuž ostatně žalobce namítl pouze to, že představuje „*popření principů moderní industriální společnosti*“, krajský soud souhlasí, neboť pro posouzení, zda byl konkrétní odběratel omezen při výkonu své činnosti v bonusových obdobích opatřeními podle § 1 ZKB, je rozhodná pouze samotná tato činnost, a nikoliv, zda byl, resp. mohl být výstup činnosti, kterou tento odběratel odebral od subjektu kompenzačního bonusu, prodán dalšímu odběrateli. Skutečnost, zda se jedná o pře prodej konečného výrobku/služby, či zda se jedná o pře prodej výrobku/služby, který na cestě ke konečnému zákazníkovi prochází úpravami, resp. je postupně dotvářen, nemá na uvedený závěr žádný vliv. Podle § 6 odst. 2 písm. a) ZKB lze kompenzační bonus přiznat jen subjektu s prokázáním poklesu činnosti pro odběratele s bezprostředně zakázanou/omezenou činností opatřeními podle § 1 ZKB. Výklad pojmu „odběratel“ použitý v uvedeném ustanovení i jako „odběratel odběratele“, resp. „finální odběratel“, jehož se žalobce dovolává, považuje krajský soud shodně s žalovaným za nepřipustně extenzivní.
24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v této souvislosti příhodně poznamenal, že v dodavatelsko-odběratelském řetězci, jehož byl žalobce součástí, mohl hypoteticky splňovat podmínku § 6 odst. 2 písm. b) ZKB a žádat tak o kompenzační bonus přímý dodavatel společnosti M. s. r. o., tj. pravděpodobně Mgr. V. (pokud byl výkon její činnosti vyloučen alespoň z 80 % právě v důsledku omezení činnosti společnosti M.), avšak skutečnost, že žadatel poskytoval služby/zboží jiné osobě, která pravděpodobně splňuje podmínky pro vznik nároku na kompenzační bonus, neopravňuje žadatele, aby kompenzační bonus sám čerpal.
25. Zbytek žaloby využil žalobce především jako prostor pro polemiku s vhodností zákonodárcem zvolené právní úpravy (volby daňového instrumentu k náhradě škod) a její obecnou spravedlivostí. Totéž již dříve učinil zástupce žalobce v žalobě podané bratrem žalobce a zamítnuté rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 60 Af 25/2021–179, v němž se soud podrobně touto argumentací zabýval. V nyní projednávané žalobě pak (zástupce) žalobce pokračoval polemikou se závěry zdejšího soudu vyjádřenými v uvedeném rozsudku.
26. K těmto námitkám soud shodně jako ve věci sp. zn. 60 Af 25/2021 uvádí, že zákonodárce má široký prostor pro rozhodování o předmětu, míře a rozsahu daní, za své rozhodování nese především politickou odpovědnost a úkolem soudní moci není, aby svým úsudkem o vhodnosti veřejných politik nahrazovala úsudek demokraticky zvoleného zákonodárce (srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, N 89/53 SbNU 125; 181/2009 Sb.). Účelem ZKB bylo zmírnit dopady událostí souvisejících se vznikem a rozšířením onemocnění COVID-19 na OSVČ, jejichž činnost byla v důsledku těchto událostí úplně či částečně utlumena. Soudu přitom nepřísluší hodnotit, zda zákonodárce postupoval správně či vhodně, pokud k uskutečnění tohoto cíle zvolil bonus spravovaný jako daňový odpočet podle daňového řádu.
27. Žalobce tak lze pouze odkázat na text důvodové zprávy, v níž předkladatel návrhu zákona vysvětlil, které okolnosti jej vedly k volbě právě daňového nástroje takto: „*Proku dostupnosti*

a rychlého vyřízení má být dosaženo tím, že působnost k vyřízení žádostí a vyplacení kompenzačního bonusu bude opět svěřena orgánům Finanční správy České republiky, které mají rozsáhlou síť finančních úřadů a jejich územních pracovišť a zároveň spravují daně z příjmů, díky čemuž mají přehled o podnikatelských aktivitách podnikatelů. Orgány Finanční správy České republiky se při administraci kompenzačního bonusu podle zákona č. 159/2020 Sb. více než osvědčily, což je garancí efektivní a kvalitní správy také v případě nyní navrhovaného nového kompenzačního bonusu.“

28. V žalobě i replice akcentovanou nutnost ústavně konformního výkladu považuje soud za zcela obecný žalobní bod, o němž platí závěry uvedené výše v odst. 15. Soud proto rovněž jen zcela obecně konstatuje, že výklad aplikovaného zákona žalovaným neshledal ústavně nekonformním. Žalovaný zřetelně nepoužil jen gramatický výklad § 6 odst. 2 písm. a) ZKB, naopak přihlížel k účelu celého zákona vyjádřeného v § 1 odst. 1 ZKB tak, že jeho účelem je kompenzace pouze „některých hospodářských následků“. Není přitom úkolem orgánů finanční správy ani správních soudů rozšiřovat věcný či osobní dosah kompenzačního bonusu za hranice vyjádřené v ZKB, leda by tyto hranice odporovaly principům právního státu, což dle soudu neodporují.
29. Tvrzení, že omezení kompenzačního bonusu jen na část OSVČ odporuje čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož *každý má právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost*, žalobce nijak nekonkretizoval a soudu tak není vůbec zřejmé, jakou úvahou žalobce ke svému závěru dospěl. Lze tak jen konstatovat, že omezení kompenzačního bonusu jen na část OSVČ nemohlo nijak myslitelně zasáhnout do ústavně zaručeného práva žalobce na podnikání či provozování jiné hospodářské činnosti.
30. S ohledem na skutečnost, že po vyhlášení rozsudku v této věci vyhlásil NSS dne 30. 5. 2024 rozsudek č. j. 9 Afs 208/2022-60, jímž zamítl kasační stížnost proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 60 Af 25/2021-179, odkazuje soud ve vztahu k námitkám žalobce týkajícím se zákonů č. 110/1998 Sb. a 240/2000 Sb. na argumentaci uvedenou NSS v odst. 25 až 27 uvedeného rozsudku, v nichž NSS podrobně vysvětlil, že kompenzační bonus není inkorporován na základě § 36 krizového zákona a ani s institutem odpovědnosti státu za škodu dle § 36 krizového zákona nijak nesouvisí, že se jedná o zcela odlišné a samostatné instituty, přičemž kompenzační bonus je vyřizován orgány Finanční správy České republiky, zatímco nárok na náhradu škody dle § 36 krizového zákona je uplatňován u civilních soudů. Dále NSS také reagoval na namítaný rozpor s čl. 6 ústavního zákona o bezpečnosti ČR, přičemž dospěl k závěru, že ani z tohoto ustanovení nevyplývá ústavní právo na náhradu škody způsobené státem v příčinné souvislosti s krizovými opatřeními. Konečně NSS konstatoval také, že protiústavnost namítaného ustanovení nevyplývá ani z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 14 A 41/2020-111, který NSS ve shodě se žalovaným považuje za nepřiléhavý, jelikož se týkal zrušení mimořádných opatření Ministerstva zdravotnictví. Se závěry NSS se zdejší soud zcela ztotožňuje. Ačkoli se tyto závěry týkaly výkladu zákona č. 159/2020 Sb., platí bezvýjimečně i na nyní interpretovaný a aplikovaný ZKB. V podrobnostech proto soud na úvahy NSS odkazuje.
31. Závěrem soud shodně jako v rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 60 Af 25/2021-179 opakuje, že kompenzační bonus nelze považovat za důsledek povinnosti státu pozitivně jednat za účelem zajištění ochrany v oblasti sociálních práv ve smyslu čl. 30 Listiny základních práv a svobod. Kompenzační bonus byl dobrodiním, jímž se zákonodárce snažil rychle a v nezbytné míře zmírnit dopady celosvětové pandemie na osoby, jejichž jediným či

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

převažujícím zdrojem příjmů byla podnikatelská činnost, která byla důsledky pandemie negativně ovlivněna. Účelem kompenzačního bonusu nebyla jakási paušalizovaná náhrada škody, nýbrž poskytnutí nezbytné pomoci těm OSVČ, které se mohly v důsledku nuceného uzavření provozoven ocitnout zcela bez prostředků.

D) Závěr a náklady řízení

32. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 14. května 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu